

[Finansministeren.]

økonomiske Forhold i Danmark. Hvis vi tager Aaret 1929, maa man vist sige, at der i dette Aar var en ekstraordinær stærk Stigning i Landbrugets Indtægter, uden at man kunde sige, at der var en tilsvarende Stigning i andre Befolkningsdeles Indtægter. Det tror jeg, man har Lov til at sige; det er i hvert Fald udtrykt adskillige Gange. Jeg vil antage, at det ærede Medlem heller ikke vil bestride det, men jeg vil sige, at jeg hørte ikke noget om, at det ærede Medlem den Gang her fra denne Talerstol erklærede, at nu maatte der Tilpasning til, straks, øjeblikkelig, nu havde vi set et Erhverv, der var inde i en Opgangsperiode og fik gode Indtægter, nu maatte vi sørge for, at det straks blev udlignet paa de andre Dele af Befolkningen. Jeg hørte ikke det ærede Medlem komme med et saadant Forslag.

Dette siger jeg ikke for at bidrage til det Indtryk, at Situationen ikke er alvorlig nok, men for at konstatere, at naar man lever i et Samfund som det nuværende og uden at fortrække en Mine, kan jeg maaske sige, tager de gode Tider, tager Opgangstiderne, tager Konjunkturopsvinget, naar det kommer, ja, saa har man ogsaa Lov til at have en lille Smule Taalmodighed, naar Nedgangen kommer. Det bør dog ikke være saadan, at det Erhverv, det ærede Medlem særlig interesserer sig for, øjeblikkelig skal forlange Hjelpeforanstaltninger, naar der er svigtende Indtægter, men sidder ganske rolig uden at sige noget, naar der er stigende Konjunkturindtægter, det vilde i hvert Fald efter min Mening være urigtigt. Jeg tror, man skal se at naa ned paa fast Bund i det Spørgsmaal, der her behandles, og det vil sige, at vi skal tage det som den alvorlige Situation, det er, men vi skal ogsaa se det i Belysning af det, der foregaar i andre Dele af vort Samfund, og ogsaa i Belysning af det, der er foregaaet i tidligere Aar i vort Samfund; først derved faar det den rette Belysning, og først derved er man i Stand til at faa den rette Vurdering frem.

Jeg gaar altsaa ud fra, at det, det ærede Medlem vilde konstatere gennem alle sine indviklede Betragtninger over Pristal, var dette, at Landbruget for Tiden var inde under svigtende Indtægtsforhold. Det kunde man have naaet lettere til, tror jeg, men nu gik det ærede Medlem den Vej. Derefter rettede det ærede Medlem paa Grundlag af denne Konstatering et voldsomt Angreb paa Arbejderne og fremførte et varmt Forsvar for Kapitalinter-

esserne. Det ærede Medlem talte om, at Arbejdernes Løn maatte ned, og det ærede Medlem var ikke bange for at give Arbejdsgiverne gode Raad i saa Henseende. Det ærede Medlem udtalte, at vi maatte ønske, at der ingen Arbejdskamp kom, men det ærede Medlems Udtalelser var jo saadan, at Arbejdsgiverne, hvis der kommer en Arbejdskamp, roligt kan støtte sig paa, at de fra Rigsdagen er gjort bekendt med, at det er deres Pligt at presse Lønningerne ned; i den Retning var det ærede Medlems Udtalelser jo tydelige nok.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var ogsaa ret skarp mod Arbejderne, forekom det mig, saa skarp, at man næsten anede et Slags gammelt Had til Arbejderne fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem sammenlignede Forholdene paa Landet og i Byerne og sagde, at ude paa Landet forsvinder Arbejdet ikke, det bliver ved at være der; det, der kan forsvinde, er Lønnen for Arbejdet, men, sagde det ærede Medlem, for Arbejdernes Vedkommende er det modsatte Tilfældet: Arbejdet forsvinder, men de faar Lønnen. Et saadant Paradoks . . . (Afbrydelse) . . . jo, det sagde det ærede Medlem, det vil Fortrykket vise . . . viser, at det ærede Medlem i Virkeligheden stiller det saaledes op for dem, der vil høre paa ham, at Arbejderne faar deres Løn uden at bestille noget; det er saadan en Befolkningsklasse, som gaar og snylter paa Samfundet uden at udrette noget nyttigt Arbejde, men vi Landbrugere, vi Folk derude fra Landet, vi arbejder, og vi arbejder, selv om vi ingen Løn faar . . . (Kyed: Det er urigtigt) . . . Ja, det er urigtigt, det har De fuldkommen Ret i, absolut urigtigt!

Det ærede Medlem hævdede endvidere, at Lønningerne skulde ned, det var Vejen frem. Jeg maa sige, det er jo ikke alle Folk, der er enige om dette, heller ikke udenfor Arbejdernes Kreds, heller ikke indenfor Nationaløkonomernes Kreds. Hvis det ærede Medlem vilde søge andre Nationaløkonomer til sin Vejledning end Professor Cassel, som jeg anser for at være en ældre, forbenet Herre, vilde det ærede Medlem vide, at der er adskillige Mennesker, der netop i denne Situation advarer stærkt imod, at Arbejdernes Lønninger gaar ned, idet de hævder, at dermed vil man i Virkeligheden fortsætte Krisen stadig længere og længere ned, medens der, hvis Arbejdslønningerne fastholdes, efterhaanden vil komme en modgaadende Bevægelse, som vil afslutte Krisen hurtigere. Ja, det ærede